

мечтава невъзможното слѣдъ неочакванитѣ и за него успѣхи. Психологическа крайностъ, свойствена на всѣки простъ човѣкъ при непрѣдполагана сполука, въ която, за жалость, подиръ врѣме изпада голѣма часть и отъ тѣзи народни срѣди, чието неотемно качество трѣбва да бжде огледността и разумността. Ето защо, сърбитѣ останали недоволни отъ този договоръ, който, както казва Станоевичъ, е „један од најзнатнијих момента у исторји обновлене српске државе“¹⁾. Турцитѣ тоза и чакали, защото на рускитѣ интерпелации сж могли да отговарятъ, че не прилагатъ договора, защото самитѣ сърби не желаятъ²⁾, пкъ и Русия, ангажирана вече съ нашествието на Наполеона, не е била въ състояние да стори нищо. Ржцѣтѣ на Турция се развързватъ още повече слѣдъ като Наполеонъ разбива руситѣ и тѣхнитѣ съюзници при Лиценъ (20 априлъ) и Будишинъ (9 май). Тя напада Сърбия едноврѣменно отъ три страни: отъ Видинъ, Нишъ и Босна и я подчинява напълно къмъ края на септември 1813 год.

Сръбскитѣ въпросъ се поставя наново на двевенъ редъ слѣдъ ултиматума на руския посланикъ прѣдъ турското правителство, даденъ на 24 мартъ 1826 год., въ който, между другото, се иска приложението на чл. 8 отъ Букурещкия договоръ. Този ултиматумъ прѣдизвиква акерманската конвенция (25 септември 1826 г.), слѣдъ която Турция признава на Русия правото на протекторатъ надъ Молдова, Влашко и Сърбия. Петата статия на конвенцията потвърждава правата на Сърбия, дадени отъ ст. 8 на Букурещкия договоръ, подчертани и отъ особенъ хатишерифъ, който съдържа сжщо допълненията и обясненията, изработени отъ особна комисия въ Цариградъ съ участието и на сръбски делегати³⁾. Портата признава по принципъ на Сърбия и правото на шестѣхъ нахии, които сж възстанали ведно съ Кара-Георгия, и които не сж се присѣдинили къмъ Милошевото възстание прѣзъ 1815 год., не защото сж били придадени къмъ други пашалѣци, а защото, като български, не сж искали, по всѣка вѣроятностъ, въ ущърбъ на своето освобождение, да подкрѣпватъ пакъ сръбското.

¹⁾ Историја српскога народа, стр. 279.

²⁾ Тамъ, стр. 280.

³⁾ Резултати войнъ Россіи съ Турціей, отъ Е. А. Бѣловъ. Древняя и новая Россія, кн. 8, 1877 г., стр. 335.